

És el CET, estúpid

written by Jordi Fexas | 3 de juliol de 2017

Bill Clinton en la seva campanya electoral el 1992 va fer servir la famosa frase; “és l'economia, estúpid” per recalcar que allò important, essencial a debatre en aquell context, era l'economia.

Trespolant-ho al debat polític i social que vivim al nostre país al voltant de les estratègies, i els possible escenaris de futur, el **CET (control efectiu del territori)** és l'element clau que determinarà el desenllaç de tot plegat.

El procés que hem endegat, per ser reeixit, necessita que es produeixin tres grans consensos; un consens social intern majoritari, complicitats i un consens majoritari extern, de la comunitat internacional, i els acords mínims i necessaris amb l'estat matriu del qual et vols emancipar. Com que ja sabem que la tercera variable no és possible que és produeixi, cap de les altres dues pot fallar i han de ser prou sòlides.

A dia d'avui, i amb tota la precaució que calgui, podríem dir que el moviment independentista ha aconseguit articular una majoria social, que no hegemonia, al voltant del seu projecte. Així com situar el conflicte en l'escenari internacional i en part també en la seva agenda. On els seus actors cerquen el coneixement del problema, pas necessari per un possible reconeixement, evitant-ne d'entrada majoritàriament, qualsevol posicionament.

I és aquí, on en un moment determinat, en el qual es concreti un mandat de l'exercici efectiu de la sobirania, que el CET serà la clau de volta de l'èxit, o no, del procés d'independència. Tots sabem que el sobiranisme català porta innat un esperit retòric i declaratiu de la sobirania fruit de la seva cultura política resistencialista, forjada per la nostra torturada història. Però **les sobiranies, per ser**

reconegudes internament i externament, no es declaren, s'exerceixen. Perquè els estats, i potser també la pròpia ciutadania, et reconeixen com a actor i subjecte polític autònom i singular, en la mesura que sobre un territori determinat tu n'ets el principal i efectiu executor. En el control, els serveis i les capacitats coercitives.

Perquè més enllà d'allò que és just o no, legítim o no, democràtic o no, els estats és reconeixen entre ells en la mesura que són els que exerceixen el control efectiu sobre un territori determinat.

Aquest control efectiu, el dia D, en el nostre cas, i un cop tinguem la legitimat parlamentària i de les urnes, haurà de ser exercida de forma alineada i col·legiada per les institucions del país i la ciutadania organitzada en tots els espais i àmbits estratègics.

Sense un torcebraç amb l'Estat pel control del territori, fet amb determinació, unitat i intel·ligència per part nostra que ens permeti desbordar l'escala actual del processisme, la partida potser no s'acabarà però pot entrar en un terreny de dilacions i cronificació. En un empat de forces o de debilitats sense data de caducitat.

Els actors polítics en són conscients de tot plegat, i de les dificultats de poder exercir l'esmentat control. És lògic que no sigui un debat públic, ni que les contingències planificades siguin esbombades per a la glòria de tertulians i hooligans carpetovetònics. Però en un país de bocamolls, tant de silenci i responsabilitat sobre la qüestió, em genera més dubtes que tranquil·litats.